

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Μιλάμε για αναμνήσεις και κοντινές και μακρινές σε χρόνο και μια μνήμη σεβαστή κι αγαπημένη δεν γιορτάσαμε ποτέ τη μνήμη του πατέρα. Του γεννήτορα, του προστάτη, του οδηγού, του συμπαραστάτη. Μια μνήμη σεμνή που μας ακολουθεί από τα γεννοφάσκια μας, σεβαστή κι αγαπημένη δίπλα στη μάνα. Του πατέρα όπως τον ζήσαμε εμείς, αγωνιστή και παραστάτη και στήριγμα από τα πρώτα βήματα μέχρι την ωριμότητα.

Του Πατέρα η ημέρα γιορτάζεται την πρώτη Κυριακή του Σεπτεμβρίου, ο' όλο τον κόσμο, μια ωραία γιορτή ανθρώπινη και πανανθρώπινη. Πατέρας, τίτλος και σταθμός στη ζωή του ανθρώπου.

Εκείνο το ανέμελο παιδί που ερχότανε αργά για ύπνο ή και δεν ερχότανε καθόλου, εκείνο το παλικάρι που σκεφτόταν ποια θα ήταν η νέα περιπέτεια, το τι θα φορέσει και που η παρέα ήταν η άλλη οικογένεια, μόλις γίνει πατέρας αλλάζει εντελώς. Και με το γάμο συμμαζεύεται, αλλά με το «πατέρας» ολοκληρώνεται η αλλαγή. Γίνεται άντρας! Και κρατάει το μικρό με στοργή στην αγκαλιά και τις πάνες αλλάζει, αυτός που δεν έφερνε στη μάνα του ούτε ένα ποτήρι νερό. Και είναι όσο όμορφη εικόνα ο πατέρας με το μικρό από το χέρι, τόσο περήφανος, τόσο ώριμος.

Και εκείνο το «πατέρας» τον κάνει υπεύθυνο, ολοκληρωμένο άντρα πια. Ο δικός μας ίσως δεν ήταν τόσο εκδηλωτικός, θα έχανε το κύρος του αν το έπαιζε νταντά, Άλλοι καιροί. Εξυπηρετούσε όμως όλες τις ανάγκες και έκανε τα κατήγια που μπορούσε. Πάντα ο χορηγός, από παπούτσια, μολύβια, βιβλία και τετράδια. Και το πρώτο μακρύ παντελόνι και το καλό παλτό της δεσποινίδας πλέον κόρης.

Αυτός χορηγός και προστάτης κι ας στερήθηκε αυτός τα πάντα. Εκεί στη στέρση πρέπει να σταθούμε για να θυμηθούμε και να εκτιμήσουμε τους δικούς μας γονείς που έζησαν σε άλλους, δύσκολους καιρούς.

Τους πατέρες που είχαν όλη την ευθύνη της οικογένειας και δεν ήταν συνεταιίροι, όπως στους καιρούς μας, από τότε που βγήκε η γυναίκα στο μεροκάματο. Εκείνους τους παραδοσιακούς πατέρες που ήταν στυλοβάτες και ακρογωνιαίοι λίθοι του σπιτιού. Γιατί τέτοιοι ήταν οι δικοί μας οι πατέρες, που μας αποχαιρέτησαν μια μέρα θλιβερή και πήγαν στο χωράφι να κλάψουν και να κρύψουν τον πόνο τους.

Εκείνους τους πατέρες που, όσοι αξιώθηκαν να πάνε να τους δούνε, τους βρήκαν γεροντάκια κουρασμένα, αλλά πάντα αγαπημένες αγκαλιές. Κι όσοι πήγαν καθυστερημένοι και βρήκαν έναν τάφο, μια γονυκλισία από καρδιά με αναγνώριση κι ένα μεγάλο ευχαριστώ μαζί με το κερί στη μνήμη τους.

Και μεθαύριο την Κυριακή, εμείς οι τόσο μακριά, ξενηπυμένοι, γερασμένοι, ας ζήσουμε τον πατέρα με τη σκέψη νέο και δυνατό, όπως το ζήσαμε παιδιά. Με ένα κερί στη μνήμη του από καρδιά με το ειλικρινές, μεγάλο ευχαριστώ μας.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Δεν σου 'δωσα τον τελευταίο ασπασμόν
και δεν τα έκανα όλα
όσα επόθησε η καρδιά
κι όσα ήθελε η αγάπη.

Μα πήρα τη σκυτάλη όταν έφυγες,
ο' εκείνους τους καιρούς τους χαλεπούς,

στη μπόρα και στο χαλασμό.
Και έφτασα στο τέρμα,
μέσα από δρόμο ανώμαλο.
Μια δύσκολη πορεία!
Δεν στα ιστορία όλα, μα θα 'ρθώ.
Θα 'ρθώ να γονατίσω
και να στο πω,
πως νικητής
δεν είναι μόνο αυτός
που στήνει τη σημαία στην κορφή.
Είναι κι αυτός
που πέφτει ανεβαίνοντας.
Θα 'ρθώ να γονατίσω
και να στο πω ψιθυριστά
και ας το ξέρεις,
πως δεν μου έλειψε η αγάπη.
Θα 'ρθώ να στήσω ένα σταυρό
στη μνήμη, στην αγάπη
και στο σεβασμό.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου Γρηγόρη και τί να προσθέσω εγώ για τον πατέρα, αφού εσύ τα λες και τόσο ωραία στο κείμενο και στο ποίημά σου; Βέβαια, εσύ είσαι ο κλασικός μετανάστης που ξενιτεύτηκες μόνος και έζησες στην επαρχία, για μένα τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά επειδή είχα την καλή τύχη να χαρώ τον πατέρα μου μέχρι το τέλος. Μεταναστεύσαμε μαζί, δουλέψαμε δίπλα τα πρώτα 11 χρόνια και η επικοινωνία μας ήταν συχνή είτε όταν ταξίδευα στο Αντελάντιν και προπαντός στο τηλέφωνο. Από τον πατέρα μου κληρονόμησα την αγάπη για το γράψιμο και το πάθος μου για την ελευθερία της γνώμης και τον αντίλογο, την ευσυνειδησία στη δουλειά μου, την αγάπη μου για το ποδόσφαιρο και την ΑΕΚ, έστω αν το ενδιαφέρον μου τώρα είναι τυπικό.

Από μικρό παιδί όταν πηγαίναμε με την μάνα μου στο τυπογραφείο της εφημερίδας «Ανατολή» στην Αλεξάνδρεια με κάθιζε στα γόνατά του μπροστά στη λιντυπική μηχανή και με τα δαχτυλάκια μου χτυπούσα τα πλήκτρα για να γράψω το όνομά μου, που έβγαине χαραγμένο πάνω σε ένα κομμάτι μέταλλο. Μετά πηγαίναμε περίπατο στην παραλία της «κορνίς» και πάντα καταλήγαμε σε ζαχαροπλαστείο επειδή είμασταν οικογένεια που μάς άρεσαν τα γλυκά. Τις Κυριακές με έπαιρνε μαζί του στο ποδόσφαιρο για να δούμε την Ελληνική Αθλητική Ένωση να παίζει στο πρωτάθλημα και θυμάμαι μια φορά που μάς παγίδεψε μια νεροποντή, αλλά ευτυχώς περνούσε ένας

αιγύπτιος γιατρός με το αυτοκίνητό του και μάς μετέφερε μέχρι το σπίτι.

Με τον πατέρα μου συζητούσαμε πολιτικά από τον καιρό που ήμουν έφηβος και διαφωνούσαμε επειδή εκείνος ήταν συντηρητικός, σαν κάποιους φίλους μου, ονόματα δεν λέμε. Διάβαζε τα άρθρα μου μέχρι το τέλος της ζωής του και κάποιες φορές μου τηλεφωνούσε για να μου πει ότι διαφωνούσε με τις απόψεις μου. Όμως η σχέση με τον πατέρα, όσο στενή και αν είναι διαφέρει πολύ από την σχέση του παιδιού με την μητέρα με την οποία συνδέεται όλη του τη ζωή με τον ομφάλιο λώρο. Ο πατέρας είναι ο στύλος του σπιτιού μου έλεγε η μητέρα και πραγματικά ο πατέρας ήταν ο κουβαλητής, ο πάτερ φαμίλιας, ο δάσκαλος και ο προστάτης, όμως τις Κυριακές που ξυπνούσε πιο αργά τρέχαμε τα πισοίρια και πηδούσαμε στο κρεβάτι με γέλια και χαρές για να μάς αγκαλιάσει και να μάς φιλήσει. Αν ήταν καλοκαίρι νοικιάζαμε ένα εξοχικό στην παραθαλάσσια «Μαντάρα» και βουτούσε για να βγάλει ακινούς, ή κάνα οχταπόδι, που σπάνια έτρωγε ο ίδιος.

Εγώ και τ' αδέρφια μου είμαστε πραγματικά τυχεροί που χαρήκαμε τους γονείς μας πάρα πολλά χρόνια, αλλά έχω συμεριστεί τον πόνο φίλων μου που δεν πρόλαβαν «να δώσουν τον τελευταίο ασπασμό» στον πατέρα τους, όπως γράφεις. Δεν συμφωνώ πως είναι κατάρτα να έχεις δύο πατρίδες, όμως ο αποχωρισμός των παιδιών από τους γονείς τους ήταν ένα από τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετώπισαν οι μετανάστες στην Αυστραλία στα πρώτα χρόνια, όταν ήταν δύσκολα τα ταξίδια στην πατρίδα την εποχή εκείνη. Αργότερα, όταν υπήρχε η οικονομική άνεση και το αεροπορικό ταξίδι έγινε πολύ πιο σύντομο άρχισαν να επισκέπτονται οι γονείς τα παιδιά τους και θα μπορούσα να γράψω πολλά για τις εντυπώσεις τους από την Αυστραλία, παρόλο που ένιωθαν υπερήφανοι για τις επιτυχίες των παιδιών τους και καμάρωναν τα εγγόνια τους.

Την Κυριακή, λοιπόν, θα γιορτάσουμε την Ημέρα του Πατέρα που είναι κοντά μας, αλλά ας μην ξεχάσουμε τον πατέρα που έφυγε, ας επιστρέψουμε έστω νοερά στο χτες για να επισκεφθούμε το πατρικό (πολύ... σωβινιστικό αυτό) σπίτι και να ξαναζήσουμε τις χαρές.

Στο μεταξύ, ας ευχηθούμε σε όλους τους φίλους μας αναγνώστες να απολαύσουν την Ημέρα του Πατέρα με τα παιδιά και εγγόνια τους.

Μια πολύ συγκινητική ιστορία...

Ένα αγόρι 16 χρονών ρωτάει τον πατέρα του :
- Μπαμπά όταν κλείσω τα 18 θα κάνω μια μεγάλη γιορτή. Εσύ τι δώρο θα μου κανεις;
Και ο πατέρας απαντάει :
- Γιε μου, θα δούμε, είναι μεγάλη διαδρομή μέχρι τότε, κάνε υπομονή! Πέρασε ένας χρόνος και το αγόρι έγινε 17 χρονών αλλά τα πράγματα δεν πήγαν καλά. Μετά από την φωτιά που πηρέ το σπίτι το παιδί έπεσε σε κώμα. Οι γιατροί είπαν στον πατέρα του ότι η κάρδια του είναι πολύ αδύνατη, και είναι πολύ δύσκολο να ζήσει άλλο ένα 24ωρο. Ο πατέρας ξεκίνησε να δακρύζει...
Πέρασε 1 χρόνος. Το αγόρι γίνεται καλά την ημέρα των γενεθλίων του και έτσι γυρνάει στο σπίτι του και στο κρεβάτι βρίσκει μια επιστολή. Την είχε αφήσει ο πατέρας του. Η επιστολή έγραφε
"Γιε μου αν διαβάζεις αυτό το γράμμα σημαίνει ότι όλα έχουν πάει καλά! Θυμάμαι την μέρα που με ρώτησες τι δώρο θα σου κάνω στα 18α γενεθλιά σου αλλά δεν θυμάμαι τι ήθελες ακριβώς να σου αγοράσω! Έτσι και εγώ σου έδωσα την κάρδια μου... Χρόνια πολλά γιε μου!!!"...!!!